

РЕШЕНИЕ

№ 9120

гр. София, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ЯН. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело
№ 20221110111113 по описа за 2022 година

При условията на обективно съединяване (чл.210, ал.1 ГПК) са предявени осъдителни искове по **чл. 128, т.2 КТ** , по **чл.221, ал.1 КТ** , по **чл.224, ал.1 КТ** и по **чл.86, ал.1 ЗЗД**.

В исковата молба от името на **ищцата** Ф. А. К. нейният пълномощник твърди , че тя изпълнявала при ответника по трудов договор длъжността "експерт, бизнес развитие" през периода от 01.04.2021г. до 31.10.2021г. , но трудовото ѝ възнаграждение било плащано със забава. Трудовото правоотношение било прекратено на основание чл.327, т.2 КТ. Посочва, че работодателят не ѝ е изплатил дължимото трудово възнаграждение за посочения период, полагащото ѝ се обезщетение по чл.221, ал.1 КТ, което е в размер на едно нейно брутно трудово възнаграждение , и дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неползван платен годишен отпуск за общо 26 работни дни за 2020г. и за 2021г., поради което ѝ ги дължи заедно с лихви за забава.

Окончателното искане на ищцата към съда е да осъди ответното дружество да ѝ заплати :

- дължимото нетно *трудово възнаграждение* по чл.128, т.2 КТ за периода от 01.04.2021г. до 31.10.2021г. с общ размер от **18 464,45 лв**, заедно с *мораторната лихва* върху това възнаграждение за периода от 16.05.2021г. с помесечно натрупване от 16-то число на следващите месеци до 01.03.2022г. с общ размер от **1 166,26 лв** ;

- *обезщетение по чл.221, ал.1 КТ* , дължимо при уволнение по чл.327, т.2 КТ от едно брутно трудово възнаграждение в размер на **3 746,80 лв**, заедно с *мораторната лихва*

върху това обезщетение в размер на **63,49 лв** за периода от 01.01.2022г. до 01.03.2022г. , и

- *обезщетение по чл.224,ал.1 КТ* за неползван платен годишен опуск общо за 26 работни дни през 2020г. и 2021г. в размер на **4 870,84 лв**, заедно с *мораторната лихва* върху това обезщетение в размер на **82,54 лв** за периода от 01.01.2022г. до 01.03.2022г., и

- *мораторната лихва* върху платеното със забава трудово възнаграждение за месец март 2021г. за периода от 16.04.2021г. до 05.11.2021г. в размер на **168,98 лв**.

С протоколно определение , постановено в окритото заседание на 26.04.2023г. , е **ПРЕКРАТЕНО** на основание чл.232 ГПК съдебното производство в частта му *относно иска по чл.128 ,т.2 КТ за размера му НАД 18 464, 45 лв до пълния първоначално предявен размер от 20 871,90 лв*. Като необжалвано от страните това определение е влязло в сила.

В хода на съдебното производство пълномощникът на ищцата поддържа предявените искове. При устните състезания в заседанието на 26.04.2023г. адвокатът на ищеца е пледирал за уважаване на исковете. Доводи за основателността на исковете са обосновани и в депозираните на 04.05.2023г. две писмени защиты от адвоката на ищцата.

Ответникът – „Н оспорва исковее видно от изявленията на пълномощника му в депозирания на 15.04.2022г. отговор на исковата молба. *Искът по чл.128,т.2 КТ се оспорва изцяло по основание и по размер*, като се твърди , че за ищцата не е възникнало право на трудово възнаграждение за процесния период , тъй като не се е явявала на работното си място и не е престирала на работната си сила на работодателя. Исковете по по чл.224,ал.1 КТ и по чл.221,ал.1 КТ се оспорват само по размер, като се твърди , че дължимите на ищцата суми за обезщетения по чл.224,ал.1 КТ и по чл.221,ал.1 КТ са с *по-малки размери от претендираните в исковата молба*, тъй като от начислените суми следва да бъдат *приспаднати* дните, през които ищцата не е работила, включително и в периода, когато е била в отпуск поради временна нетрудоспособност от 05.07.2021г. до 04.08.2021г. Исковете по чл.86,ал.1 ЗЗД за мораторните лихви върху главниците се оспорват изцяло по основание и по размер.

В хода на съдебното пълномощникът на ответника поддържа оспорването на исковете. При устните състезания в заседанието на 26.04.2023г. адвокатът на ответника е пледирал за отхвърляне на исковете. Доводи за неоснователността им са посочени и в представените на 03.05.2023г. писмени бележки от адвоката на ответника .

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК , намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Относно процесуалния ред за разглеждане на предявените искове :

Въпреки, че искът по чл.128, т.2 КТ е сред изброените в чл.310,т.1 КТ, предявените искове не следва да бъдат разгледани по реда на чл.310 –чл.317 ГПК, а **по общия исков ред**. В конкретния случай с оглед изричната разпоредба на **чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК** не следва да бъде допускано бързо производство за разглеждането на исковете, предявени с исковата молба, вх. № 41456/ 02.03.2022г., тъй като то е *неприложимо* за тези искове , защото *пет от*

тях (трите иска по чл.86,ал.1 ЗЗД за мораторните лихви върху трите главници, както и двата главни иска по чл.221,ал.1 КТ и по чл.224,ал.1 КТ) не са сред изброените в чл.310 ГПК и следователно подлежат на разглеждане по общия исков ред по чл.124 ГПК, който следва да бъде приложен за всички предявени искове.

Относно осъдителните искове по чл.128 КТ и по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.128,т.2 КТ :

Тези искове са ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНИ.

Страните не спорят , а и от представените по делото трудов договор № 3/01.04.2010г. и заповед № 05/01.11.2021г. на изпълнителния директор на „Н , както и от вписванията на стр. 22 и стр.23 от трудовата книжка серия Б, № 288598 на ищцата (представени в заверени копия-б.с.) се установява , че през процесния период от 01.04.2021г. до 31.10.2021г. страните са били в трудово правоотношение, като ищцата е престира на ответника работната си сила, изпълнявайки длъжността "експерт, бизнес развитие". Следователно за ответника като работодател предвид двустранния и възмезден характер на трудовото правоотношение (чл.242 КТ) е възникнало основното задължение по чл.128 КТ да заплаща месечно на ищцата в качеството ѝ на служител уговореното трудово възнаграждение.

Според **чл.8,ал.2 КТ** *добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното*. Това означава, че не работникът трябва да доказва, че е работил съобразно съответните изисквания за заеманата от него длъжност, а ответникът следва да докаже неизпълнението на трудовите задължения от работника , ако твърди това. По настоящото дело обаче няма надлежни доказателства за неизпълнение от ищцата на трудовите ѝ функции през процесния период от 01.04.2021г. до 31.10.2021г. Представената от ответника разпечатка (извадка) от електронна система за достъп до офисите на „Н не може да бъде кредитираната като писмено доказателство , доколкото не е подпечатана , не е подписана , не е ясно кой е авторът на този документ , който всъщност е частен документ , изходящ от ответника , който поради тази причина не може да бъде доказателства за т.нар. благоприятни за него факти , от които поизтичат твърденията от него правни последици. По делото няма представени никакви доказателства за констатиране от съответните органи на ответното дружество като работодател на неизпълнение от страна на ищцата на трудовите ѝ задължения през процесния период– не са ѝ искани обяснения , не са ѝ налагани дисциплинарни наказания , а трудовото ѝ правоотношение не е прекратено. Поради посочените причини възражението на ответника за неизпълнение на трудовите задължения на ищцата през процесния период е недоказано.

Видно от приетото в заседанието на 26.04.2023г. заключение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза (неоспорено от страните) размерът на начисленото по ведомостите на ответното дружество *нетно* трудово възнаграждение на ищца за целия процесен период е 18 044,04 лв (с приспаднати удържки). По делото не са представени доказателства от ответника за плащането на тази сума. Следователно ищцата притежава изискуемо парично вземане срещу ответника, произтичащо от съществуващото между тях трудово правоотношение, за заплащане на заработеното от него през периода от

01.04.2021г. до 31.10.2021г. трудово възнаграждение в размер на **18 044,04 лв** (с приспаднати удържки), които "Н"ООД следва да бъде осъден да ѝ заплати. В останалата му част до пълния предявен размер от 18 464,45 лв искът по чл.128 КТ следва да бъде отхвърлен.

На основание **чл.242,ал.1,предл.2 ГПК** следва да бъде допуснато предварително изпълнение на настоящото съдебно решение в частта му , с която на ищеца е присъдено трудово възнаграждение.

Частично основателен е и акцесорният иск по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.128,т.2 КТ.Акцесорното задължение по чл.86,ал.1 ЗЗД за заплащане на обезщетение в размер на мораторните лихви върху главницата възниква за всеки длъжник, изпаднал в забава по смисъла на чл.84 ЗЗД. Задължението по чл.128,т.2 КТ е *срочно* и следователно с настъпването на падежа му всеки месец при неизпълнението му работодателят изпада в забава по смисъла на чл.84,ал.1 ЗЗД.

Според изрично уговореното в чл.6 от трудовия договор № 3/01.04.2020г. трудовото възнаграждение на ищцата е следвало да бъде заплащано *до 15-то число на следващия месец*.

Според вещото лице дължимата мораторна лихва върху неизплатеното трудовото възнаграждение на ищеца за процесния период от 16.05.2021г. с помесечно натрупване до 01.03.2022г. е в размер на **1 013,06 лв**. Тази сума следва да бъде присъдена на ищеца. В останалата му част до пълния предявен размер от 1 166,26 лв искът по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.128 КТ следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Относно осъдителните искове по чл.224,ал.1 КТ и по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.224,ал.1 КТ:

Главният иск по чл.224,ал.1 КТ е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН, а акцесорният иск по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.224,ал.1 КТ е ОСНОВАТЕЛЕН.

По делото е установено наличието на двете кумулативно изискуеми условия за възникването на правото по чл.224 ,ал.1 КТ за ищеца: налице е както положителната (прекрътяването на трудовото правоотношение видно от представената заповед № 05/01.11.2021г. на изпълнителния директор на „Н – б.с.), така и отрицателната предпоставка (неизползването от ищеца на полагащия му се платен годишен отпуск).

За възникването на правото на обезщетение по този законов текст е без правно значение законосъобразността на извършеното уволнение. Правнорелевантен е само фактътна прекрътяването на трудовото правоотношение, независимо от фактическото и правно основание за това .

В заповед № 05/01.11.2021г. на изпълнителния директор на „Н изрично е постановено да се изплати на ищцата обезщетение по чл.224,ал.1 КТ за 9 работни дни за 2020г. и за 16 работни дни за 2021г. , т.е. работодателят е признал извънсъдебно вземането на ищцата за обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

Според вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза това обезщетение с *нетен*

размер от **4 383,76 лв** (с приспаднати удържки) , при изчисление на което не са включени дните , през които ищцата е ползавала отпуск поради временна нетрудоспособност по болничен лист № Е 20211700128/05.07.2021г. Не са представени доказателства тази сума да е изплатена от ответника , поради което тя следва да бъде присъдена на ищеца. В останалата му част до пълния предявен размер от 4 870,84 лв искът по чл.224,ал.1 КТ следва да бъде отхвърлен.

Според настоящия съдебен състав обезщетението по чл.224,ал.1 КТ се включва в легалното понятие "обезщетение за работа" , въведено от законодателя с изменената редакция на **чл.242,ал.1,in fine ГПК**. Това е така, тъй като обезщетението по чл.224,ал.1 КТ се дължи всъщност с оглед престиран труд (вместо ползване на полагащия се платен отпуск) , и произтича от трудовото правоотношение. Поради това следва да бъде допуснато предварително изпълнение на настоящото съдебно решение и в частта му , с която е присъдено обезщетението по чл.224,ал.1 КТ на ищеца.

Искът по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.224,ал.1 КТ е частично основателен. Като не е изплатил дължимото обезщетение по чл.224,ал.1 КТ *при прекратяването на трудовото правоотношение* (т.е. на 01.11.2021г.), работодателят е изпаднал в забава по смисъла на чл.84,ал.1 ЗЗД , поради което за него е възникнало задължението за заплащане на мораторна лихва върху главницата. Според заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза мораторната лихва върху неизплатеното обезщетение по чл.224,ал.1 КТ за процесния период *от 01.01.2022г. до 01.03.2022г. е 148,56 лв.* На ищеца обаче следва да бъде присъдена сумата от **82,54 лв** , тъй като за толкова е предявен искът по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.224,ал.1 КТ , а в съответствие с принципа за т.нар. диспозитивно начало в гражданския процес (чл.7,ал.2 ГПК) и с оглед избягване на т.нар. „свръх-петитум” съдът е обвързан от искането на ищеца и не може да му присъди повече, отколкото той претендира. Искът по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.224,ал.1 КТ следва да бъде уважен изцяло.

По основателността на осъдителните искове по чл.221,ал.1 КТ и по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.221,ал.1 КТ:

Главният иск по чл.221,ал.1 КТ е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН**, а акцесорният иск по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.221,ал.1 КТ е **ОСНОВАТЕЛЕН**.

Страните не спорят, а и от представените трудов договор № 3/ 01.04.2020г. се установява , че между страните е съществувало *безсрочно* трудово правоотношение по чл.67,ал.1,т.1 КТ, т.е. срокът на предизвестие за прекратяването му е бил 30 дни съгласно чл.326,ал.2, *изр.1 КТ* .

От представената заповед № 05/01.11.2021г. на изпълнителния директор на „Н се установява , че ищцата е подала *молба* , *вх. № 2021-004 от 01.11.2021г.* до ответника за прекратяване на трудовото правоотношение между страните на основание **чл.327,т.2 КТ** поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение или обезщетения по КТ или по общественото осигуряване. Цитираната писмена молба е *входирана* от ответното дружество , т.е. *получена* е от него на **01.11.2021г.**, следователно волеизявлението на ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение е достигнало до адресата и е породило правно

действие.

Заповед № 5/01.11.2021г. на изпълнителния директор на ответното дружество е издадена *в същия ден* , когато е получена молбата на ищцата за прекратяване на трудовия договор на основание чл.327,ал.1 КТ и следователно *няма правопрекращащо действие*.

По посочените причини трудовото правоотношение между страните е прекратено едностранно от ищцата на основание чл.327,т.2 КТ и при прекратяването му за ищцата се е породило правото по чл.221,ал.1 КТ за обезщетение в размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за срока на предизвестиято съгласно чл.221,ал.1,in fine КТ, тъй като прекратеният трудов договор е бил безсрочен.

В заповед № 05/01.11.2021г. на изпълнителния директор на „Н изрично е постановено да се изплати на ищцата обезщетение по чл.221,ал.1 КТ, т.е. работодателят е признал извънсъдебно вземането на ищцата за обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

Според вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза това обезщетение с *нетен* размер от **3 372,12 лв** (с приспаднати удържки) , при изчисление на което не са включени дните , през които ищцата е ползвала отпуск поради временна нетрудоспособност по болничен лист № Е 20211700128/05.07.2021г.Не са представени доказателства тази сума да е изплатена от ответника , поради което тя следва да бъде присъдена на ищеца. В останалата му част до пълния предявен размер от 3 746,80 лв искът по чл.221,ал.1 КТ следва да бъде отхвърлен.

Според настоящия съдебен състав обезщетението по чл.221,ал.1 КТ се включва в легалното понятие "обезщетение за работа" по **чл.242,ал.1, in fine ГПК**.Поради това следва да бъде допуснато предварително изпълнение на настоящото съдебно решение и в частта му , с която е присъдено обезщетение по чл.221,ал.1 КТ на ищеца.

Основателен е и акцесорният иск по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.221,ал.1 КТ. Като не е изплатил дължимото обезщетение по чл.221,ал.1 КТ *при прекратяването на трудовото правоотношение* (т.е. на 01.11.2021г.), работодателят е изпаднал в забава по смисъла на чл.84,ал.1 ЗЗД , поради което за него е възникнало задължението за заплащане на мораторна лихва върху главницата. Според заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза мораторната лихва върху неизплатеното обезщетение по чл.221,ал.1 КТ за процесния период *от 01.01.2022г. до 01.03.2022г. е 114,28 лв*. На ищеца обаче следва да бъде присъдена сумата от **63,49 лв** , тъй като за толкова е предявен искът по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.221,ал.1 КТ , а в съответствие с принципа за т.нар. диспозитивно начало в гражданския процес (чл.7,ал.2 ГПК) и с оглед избягване на т.нар. „свръх-петитум” съдът е обвързан от искането на ищеца и не може да му присъди повече, отколкото той претендира. Искът по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.221,ал.1 КТ следва да бъде уважен изцяло.

Относно вторият иск по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.128 , т.2 КТ :

Този иск е ОСНОВАТЕЛЕН.

По делото е безспорно , че трудовото възнаграждение на ищцата за месец март 2021г.

в размер на 2 981, 70 лв е било платено със закъснение на 05.11.2021г. Следователно за периода от датата на падежа на това задължение – 16.04.2021г. до датата на плащането – 05.11.2021г. ответникът е бил в *забава по смисъла на чл.84 ЗЗД* и за него е възникнало акцесорното задължение по чл.86,ал.1 ЗЗД за заплащане на обезщетение в размер на мораторните лихви върху главницата.

Според вещото лице дължимата мораторна лихва върху платеното със забава трудовото възнаграждение за месец март 2021г. на ищцата за процесния период от 16.04.2021г. до 05.11.2021г. е в размер на **168, 98 лв.** Тази сума следва да бъде присъдена на ищеца. Вторият иск по чл.86,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.128 КТ следва да бъде уважен изцяло.

Относно разноските по делото:

С оглед чл.78,ал.1 ГПК на ищцата следва да бъдат присъдени направените от нея разноси по делото, изразяващи се в платения адвокатски хонорар (3 100 лв), пропорционално на размера на уважените искове спрямо размера на първоначално предявените искове

Възражението на ответната страна за прекомерност на платеното от ищцата адвокатско възнаграждение (3 100 лв) е НЕОПОВЕРЛИВО и следва да бъде отхвърлено, защото *в конкретния случай не е налице хипотезата на чл.78,ал.5 ГПК, тъй като не е налице прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение* , тъй като платеното от ищцата адвокатско възнаграждение от *съответства на минималния размер* на полагащото се адвокатско възнаграждение съгласно чл.7,ал.1,т. 4 от същата Наредба № 1/2004г. /редакция ДВ, бр.88 /2022г./ на ВАС.

Ищецът е бил освободен от внасянето на държавна такса при предявяването на исковите и от плащането на депозит за възнаграждението на вещото лице по ССЕ с оглед чл.359 КТ. Следователно с оглед чл.78,ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса за уважената част от исковите , както и част от платеното от бюджета на съда възнаграждение за вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза (150 лв), пропорционална на уважената част от исковите.

На ответника не следва да бъдат присъдени разноси , тъй като не е предявено съответно искане видно от изявленията на пълномощника му при устните състезания в заседанието на 26.04.2023г.

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА "Н"АД, ЕИК: 1111 гр. София, ул. „1111, ет.3, **ДА ЗАПЛАТИ** на *Ф. А. К.* , ЕГН: *****, гр. София, ж.к. „11, със съдебен адрес: гр. София , ул. 111 е.е, чрез адв. Д. С., **следните суми: 18 044,04 лв** (осемнадесет хиляди четиридесет и четири лева и четири стотинки), представляваща дължимото от ответника на основание **чл.128,т.2 КТ**

нетно трудово възнаграждение (с приспаднати удържки) за периода от 01.04.2021г. до 31.10.2021г. по трудовото правотношение с ищцата ; **1 013,06 лв** (хиляда и тринадесет лева и шест стотинки), представляващи *мораторната лихва* по **чл.86,ал.1 ЗЗД** върху трудовото възнаграждение за периода от 16.05.2021г. с помесечно натрупване от 16-то число на следващите месеци до 01.03.2022г. включително ; **4 383,76 лв** (четири хиляди триста осемдесет и три лева и седемдесет и шест стотинки), представляващи *нетно обезщетение по чл.224,ал.1 КТ* за неползван платен годишен отпуск (с приспаднати законови удържки) общо за 26 работни дни през 2020г. и 2021г.; **82,54 лв** (осемдесет и два лева и петдесет и четири стотинки) , представляващи *мораторната лихва* по **чл.86,ал.1 ЗЗД** върху това обезщетение за периода от 01.01.2022г. до 01.03.2022г. ; **3 372,12 лв** (три хиляди триста седемдесет и два лева и дванадесет стотинки) , представляващи *нетно обезщетение по чл.221,ал.1 КТ* , дължимо при уволнение по чл.327,т.2 КТ от едно трудово възнаграждение (с приспадни удържки); **63,49 лв** (шестдесет и три лева и четиридесет и девет стотинки), представляващи *мораторната лихва* по **чл.86,ал.1 ЗЗД** върху това обезщетение за периода от 01.01.2022г. до 01.03.2022г. , и **168,98 лв** (сто шестдесет и осем лева и деветдесет и осем стотинки) , представляващи *мораторната лихва* по **чл.86,ал.1 ЗЗД** върху платеното със забава трудово възнаграждение за месец март 2021г. за периода от 16.04.2021г. до 05.11.2021г., заедно със *законовата лихва* върху трите главници, считано от датата на предявяване на исковата молба- 02.03.2022г. до окончателното им изплащане, както и на основание **чл.78,ал.1 ГПК** сумата от **2 715,36 лв** (две хиляди седемстотин и петнадесет лева и тридесет и шест стотинки), представляваща част от платеното от ищцата адвокатско възнаграждение по делото, пропорционална на уважената част от исковете.

ОТХВЪРЛЯ в останалата му част иска по **чл.128,т.2 КТ** до пълния предявен размер от **18 464,45 лв** (осемнадесет хиляди четиристотин шестдесет и четири лева и четиридесет и пет стотинки).

ОТХВЪРЛЯ в останалата му част иска по **чл.86,ал.1 ЗЗД** във връзка с **чл.128 КТ** до пълния предявен размер от **1 166,26 лв** (хиляда сто шестдесет и шест лева и двадесет и шест стотинки).

ОТХВЪРЛЯ в останалата му част иска по **чл.224,ал.1 КТ** до пълния предявен размер от **4 870,84 лв** (четири хиляди осемстотин и седемдесет лева и осемдесет и четири стотинки).

ОТХВЪРЛЯ в останалата му част иска по **чл.221,ал.1 КТ** до пълния предявен размер от **3 746,80 лв** (три хиляди седемстотин четиридесет и шест лева и осемдесет стотинки).

ОСЪЖДА "Н"АД, ЕИК: 1111 гр. София, ул. „1111, ет.3, **ДА ЗАПЛАТИ** на основание **чл.78,ал.6ГПК** по сметка на Софийския районен съд сумата от **1 085,12 лв** (хиляда осемдесет и пет лева и дванадесет стотинки), представляваща дължимата *държавна такса* за уважената част от исковете, както и сумата от **131,39 лв** (сто тридесет и един лева и тридесет и девет стотинки), представляваща част от *платеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице* по съдебно-счетоводната експертиза, пропорционална на

уважената част от исковете.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта му, с която на ищцата е присъдено трудово възнаграждение в размер на 18 044,04 лв, обезщетението по чл.221,ал.1 КТ в размер на 3 372,12 лв и обезщетението по чл.224,ал.1 КТ в размер на 4 383,76 лв.

Определението за предварително изпълнение подлежи на обжалване с частна жалба пред СГС в 7-дневен срок от съобщението (чл.244 ГПК).

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____